

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 203/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. S., P., a P. S., P., zastúpených advokátom JUDr. O. P., P., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 298/2009, 5 Co 299/2009 z 20. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. S. a P. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. apríla 2010 doručená sťažnosť Ľ. S., P., a P. S., P. (spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový

protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 298/2009, 5 Co 299/2009 z 20. januára 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa spolu s navrhovateľkou v 3. rade M. S., P. (ďalej len „navrhovateľka v 3. rade“), návrhom podaným Okresnému súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) domáhali proti odporcom D. M., P. (ďalej len „odporkyňa v 1. rade“), J. K., N. (ďalej len „odporca v 2. rade“), A. K., P. (ďalej len „odporkyňa v 3. rade“), a R. B., P. (ďalej len „odporkyňa vo 4. rade“; spolu ďalej len „odporcovia“) ochrany práva vecného bremena spočívajúceho v povinnosti odporcov strpieť právo prechodu sťažovateľmi a navrhovateľky v 3. rade po označených nehnuteľnostiach v rozsahu vymedzenom geometrickým plánom. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 69/2003-185 zo 7. septembra 2009 v bode 1 výroku návrh zamietol, v bode 2 výroku konanie vo vzťahu k navrhovateľke v 3. rade zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu, v bode 3 výroku uložil povinnosť sťažovateľom a navrhovateľke v 3. rade nahradiť trovy konania odporcom v 1. až 3. rade a napokon v bode 4 výroku uložil sťažovateľom a navrhovateľke v 3. rade zaplatiť na účet okresného súdu trovy konania preddavkovaných štátom. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie týkajúce sa celého rozsudku a navrhovateľka v 3. rade podala odvolanie vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. O odvolaní krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 5 Co 298/2009-206, 5 Co 299/2009 z 20. januára 2010 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Týmto rozsudkom krajský súd zároveň rozhodoval aj o odvolaní sťažovateľov a navrhovateľky v 3. rade proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 69/2003-131 z 30. apríla 2008, ktorým ich okresný súd vyzval na zloženie preddavku na znalecké dokazovanie. O tomto odvolaní krajský súd rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil. Táto časť rozhodnutia krajského súdu však nebola predmetom sťažnosti v konaní pred ústavným súdom. V bode 3 a 4 výroku rozsudku krajský súd rozhodoval o trovách odvolacieho konania.

Podľa názoru sťažovateľov krajský súd svojím rozhodnutím (v jeho relevantnej časti) porušil ich základné právo vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu, čo odôvodnili takto:

„V konaní sme sa domáhali proti odporcom ochrany práva vecného bremena a to práva prechodu po parceliach... k. ú. O. Ochrany práva sme sa domáhali ako spoluvlastníci parcely... záhrada o výmere 171 m² k. ú. O., zapísanej v Správe katastra v P. na liste vlastníctva... Preukázali sme, že jediný možný prístup na našu parcelu... je cez pozemky odporcov. Uviedli sme, že takýto prístup užívame my navrhovatelia a naši právni predchodcovia najmenej od roku 1931. Žiadali sme, aby nám súd priznal právo prechodu ako vecné bremeno v takom rozsahu, ako je zobrazený na znaleckom nákrese geodeta... zo dňa 28. 2. 2008 na čísle listu 117 súdneho spisu.

Súdy vec prejednávali šesť rokov. Vykonali rozsiahle, v mnohom aj nadbytočné dokazovanie. Samotní odporcovia nepopierali, že prechod cez ich pozemky sme užívali a uznali, že v užívaní prechodu nám bránia. Považujeme za preukázané, že vecné bremeno – právo prechodu cez parcely... vzniklo v roku 1931 dohodou vtedajších vlastníkov a toto právo bolo nepretržite využívané až do roku 2003. Teda viac ako 70 rokov. Odporcovia zneužili dobromyseľnosť nášho právneho predchodcu – nášho starého otca J. S., ktorý predal K. S. a jeho manželke – právnym predchodcom odporcov – parcelu... aj s domom. Dovtedy naši právni predchodcovia chodili na záhradu parc. ... po svojom pozemku po parcele... Je celkom prirodzené a zákonité, že keď v roku 1931 náš starý otec J. S. parc. ... predal, vyhradil si právo prístupu na záhradu – parcela... Na tejto skutočnosti nič nemení, že táto dohoda nebola uzatvorená písomne, že nebola zapísaná v pozemkovej knihe. Celé desaťročia sa táto dohoda rešpektovala a uznávala, pretože išlo o samozrejmé a jediné riešenie. Zdôrazňujeme, že iný prístup na parcelu... možný nie je, resp. cez viaceré iné pozemky, ktoré patria rôznym vlastníkom. Iný prístup sa nikdy neužíval.

Na parcele... odporkyňa 1... so svojom manželom... postavili... rodinný dom. Po mnohých rokoch túto stavbu dodatočne zlegalizovali a v dome bývajú. Odvtedy nám začali brániť v užívaní prístupu na našu záhradu, parc. ... Svoj pozemok si oplotili a bránku v roku 2000 zamkli. My, resp. naši právni predchodcovia sme sa bránili proti tomuto konaniu, podali sme sťažnosť proti stavbe oplotenia a Mestský úrad v P. ako stavebný úrad nás odkázal na občianskoprávne konanie. V roku 2003 sme podali žalobu.

V dôsledku protiprávneho konania odporcov sme na vlastnú záhradu – parcela... k. ú. O. nevstúpili už desať rokov. Záhradu nemôžeme užívať, udržiavať, ošetrovať ovocné stromy, brať úrodu. Vzniká nám škoda. Pritom sme nútení za záhradu platiť daň z

nehnuteľnosti. Záhrada chátra, zarastá náletovými drevinami, burinou a krovím. Sme vystavení riziku zo strany štátu, že pozemok je neudržiavaný a zarastený. Hrozia nám pokuty. Tejto hrozbe nemôžeme čeliť, pretože na pozemok nemáme prístup.

Súdy, ktoré nám odmietli ochranu, nám svojim rozhodnutím zabránili v užívaní nášho vlastníctva. Podľa názoru súdu nebola preukázaná oprávnenosť držby práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Vraj sme neunesli dôkazné bremeno na preukázanie svojej dobrej viery. Údajne odporcovia po istý čas tolerovali prechod po svojich pozemkoch, ale tým vraj nebola splnená základná podmienka pre vznik práva a to dobromyseľnosť držby.

S týmto názorom nemožno zásadne súhlasiť a je v rozpore so zákonom, s Ústavou Slovenskej republiky a s medzinárodnými dohodami, ktoré Slovenská republika prijala.

My navrhovatelia sme právo prechodu prevzali po svojich predkoch. Nehnuteľnosti odporcov sme ako prechod užívali cca 70 rokov. Vzhľadom na túto dĺžku nerušenej držby nemožno pochybovať o dobromyseľnosti, oprávnenosti a o dobrej viere. Je nepochybné, že takýto stav vznikol na základe dohody bývalých vlastníkov pozemkov. Ide o stav dlho trvajúci a nepochybný. Je nám nepochopiteľné stanovisko súdov v tom, že sme neunesli dôkazné bremeno. Ide o právny vzťah taký starý, že jeho pôvodní nositelia dávno zomreli. Nebohí sú aj svedkovia dohody. Jediný, ale nepochybný dôkaz o našom práve je dlhodobé nerušené užívanie a skutočnosť, že na našu nehnuteľnosť iný prístup nejestvuje. Potom považujeme za prirodzené a jediné spravodlivé a zákonné riešenie, aby jestvujúci prístup zostal zachovaný v nevyhnutnej miere. Odporcovia nemajú zákonné ani morálne oprávnenie svojvoľne meniť právny stav, ktorý existuje desaťročia. V tomto smere vidíme závažné pochybenie konajúcich súdov. Naše právo má oporu v zákone...

Z... ustanovení Obč. zákonníka a s poukazom na zistený skutkový stav konštatujeme, že vecné bremeno – právo prechodu cez parcely odporcov sme získali vydržaním. Súdy nám odmietli právo na ochranu nášho vlastníctva, znemožnili nám svoje vlastníctvo užívať.

... Okresný súd v Pov. Bystrici a Krajský súd v Trenčíne nám odmietli poskytnúť ochranu nášho vlastníctva a zbavili nás možnosti užívať náš nehnuteľný majetok...

Domáhame sa ochrany svojich základných práv a slobôd a slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú nám neposkytli všeobecné súdy Slovenskej republiky porušením zákonnosti pri rozhodovaní. Už niekoľko rokov nemáme zabezpečený žiaden

prístup k svojej nehnuteľnosti a túto nehnuteľnosť – záhradu nemôžeme vôbec využívať. Záhrada chátra a vzniká nám škoda...“

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 20. 1. 2010, 5 Co 298/2009, 5 Co 299/2009, ktorým potvrdil rozsudok súdu I. stupňa, porušil základné právo sťažovateľov podľa článku 20 Ústavy SR a právo podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 20. 1. 2010, 5 Co 298/2009, 5 Co 299/2009 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľ finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 €, ktoré je povinný Krajský súd v Trenčíne zaplatiť sťažovateľom do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

Krajský súd v Trenčíne je povinný nahradiť sťažovateľom trovy právneho zastupovania vo výške 191,98... na účet JUDr. O. P. ..., do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 298/2009-206, 5 Co 299/2009 z 20. januára 2010, ku ktorému malo dôjsť pochybením všeobecných súdov, keď konštatovali, že v konaní nebola preukázaná oprávnenosť držby práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a v konečnom dôsledku „svojím rozhodnutím zabránili v užívaní... vlastníctva“ sťažovateľov.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, II. ÚS 289/08).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu označeného rozsudku krajského súdu.

V rozsudku č. k. 7 C 69/2003-185 zo 7. septembra 2009, s odôvodnením ktorého sa krajský súd stotožnil, okresný súd okrem iného uviedol:

„V zmysle ust. § 151o Obč. zák. právo zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť aj výkonom práva (vydržaním), aj keď právna úprava vydržania podlieha v priebehu času zmenám, možno vo všeobecnosti konštatovať, že zákonnými podmienkami vydržania vždy boli oprávnená držba, uplynutie zákonom určenej vydržacej doby s spôsobilý predmet vydržania. Medzi základné podmienky vydržania teda patrí oprávnená držba práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pričom oprávnenosť držby znamená, že osoba, ktorá právo vykonáva, drží, je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že z určitého právneho vzťahu (v skutočnosti len domnelého) na jednej strane jej patrí právo k cudzej veci spôsobilej byť obsahom vecného bremena, a že na druhej strane je niekto iný povinný strpieť výkon tohto práva. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam,

za ktorých malo právo zodpovedajúce vecnému bremenu vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu – titulu, ktorý mohol mať za následok vznik tohto práva. Taký dôvod – titul, nemusí byť platný, dokonca nemusí ani existovať, avšak držiteľ musí byť v dobrej viere, že konkrétny titul existuje.

V danej veci mal súd za preukázané, že práve podmienka oprávnenosti držby práva zodpovedajúceho vecnému bremenu navrhovateľmi preukázaná nebola. Navrhovatelia v konaní nepreukázali svoju dobrú vieru ohľadne právneho dôvodu – titulu, z ktorého malo právo zodpovedajúce vecnému bremenu vzniknúť. Keďže navrhovatelia v tomto smere neunesli v konaní dôkazné bremeno na preukázanie svojej dobrej viery, a pretože na preukázanie dobrej viery držiteľa právo zodpovedajúceho vecnému bremenu nestačí len preukázanie skutočností, že držiteľovi istý čas nikto nebránil prechádzať cez dotknutý pozemok, prípadne že sa toto prechádzanie len tolerovalo, súd konštatoval, že v danej veci nebola splnená základná podmienka pre vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním, a to dobromyseľnosť držby tohto práva, z dôvodu čoho súd na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku...“

Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 298/2009-206, 5 Co 299/2009 z 20. januára 2010 v nadväznosti na citované odôvodnenie okresného súdu vyplýva:

„Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O. s. p., pričom v nadväznosti na § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci vykonal dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj vo veci správne rozhodol. Súd prvého stupňa správne uzavrel, že na to, aby mohli navrhovatelia žiadať svoje právo zodpovedajúce vecnému bremenu titulom jeho vydržania chýba základný predpoklad, a to dobromyseľnosť danej držby, kedy navrhovatelia neboli spôsobilí preukázať dobrú vieru ohľadom vzniku daného práva vecného bremena. Je treba prisvedčiť argumentácii súdu

prvého stupňa v tom smere, že navrhovatelia neunesli dôkazné bremeno na preukázanie dobrej viery držiteľa, pretože samotná tá skutočnosť, že odporcovia resp. ich právni predchodcovia nebránili v práve prechodu navrhovateľom cez ich pozemok nezakladá, že vecné bremeno im skutočne vzniklo. Nebola preto splnená základná podmienka pre vznik práva zodpovedajúceho vecného bremena vydržaním, a to dobromyseľnosť držby tohto práva.

Žiaden takýto dôkaz navrhovatelia nepredložili ani v rámci odvolacieho konania, kde je síce pravdou, že v rámci podaného odvolania namietali, že pri pôvodnej kúpnopredajnej zmluve z roku 1931, kedy ich právny predchodca predával susedné nehnuteľnosti právnym predchodcom odporcov, si ich právny predchodca vymienil právo prechodu, avšak žiadna takáto skutočnosť či už počas konania na súde pred prvým stupňom, prípadne žiaden takýto dôkaz ohľadom konkrétnej zmluvy ani v rámci odvolacieho konania súdu predložený nebol.

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný práve z dôvodu neunesenia dôkazného bremena na strane navrhovateľov zamietol.

Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že zo znaleckého posudku Ing. Adriána Bachratého je zároveň nepochybné, že v miestach, kadiaľ by mal peší prechod prechádzať, je okrem iného žumpa, cez ktorú je možná pešia chôdza, avšak nachádza sa tam aj kanalizačná šachta, ktorá je v takom technickom stave, že neumožňuje peší prechod po trase vyznačenej v predchádzajúcom znaleckom posudku.

Vo zvyšku odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p., s ktorým sa stotožňuje.“

V citovanej relevantnej časti odôvodnenia napádaného rozsudku krajský súd uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Dostatočným spôsobom poukázal na skutočnosti, ktoré ho viedli k záveru, že sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu dobromyseľnosti, ako jednej z elementárnych podmienok vydržania, a teda aj vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Krajský súd sa teda zaoberal a vysporiadal s otázkami tvoriacimi meritum prerokúvanej veci tak, ako bolo sťažovateľmi a navrhovateľkou v 3. rade vymedzené. Iné otázky, ktoré neboli návrhom účastníkov konania obsiahnuté, všeobecné súde nemohli posudzovať.

Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Na prerokovávaní vec primerane aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré nevyložil spôsobom odporujúcim ich zneniu. Krajský súd teda v danom prípade neporušil žiadny z ústavno-procesných princípov zaručených v čl. 46 a nasl. ústavy, preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľmi označeného základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu.

Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, sama osebe nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecného (v tomto prípade krajského) súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010